

Arrest

nr. 102 756 van 13 mei 2013
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND.VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 mei 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 mei 2013 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt dezelfde dag aan verzoekende partij betekend. Dit betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering betreft, is overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van dit onderdeel van de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoekende partij eveneens beroep instelt tegen dit luik van de bestreden beslissing, in het bijzonder de beslissing tot vasthouding, is dit beroep onontvankelijk.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekende partij werd reeds op 20 maart 2013 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij betwist dit gegeven niet. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring werd ingediend tegen deze beslissing. De termijn om dat alsnog te doen is verstreken, zodat het bevel definitief en uitvoerbaar is. Verzoekende partij kan bijgevolg nog steeds worden gepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden geschorst. De gevorderde schorsing kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep gericht tegen de thans bestreden beslissing, voor wat betreft het bevel tot verlaten van het grondgebied, niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Waar verzoekende partij meent dat door de tenuitvoerlegging een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM zich voordoet omwille van zijn medische toestand die in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 5 april 2013 niet ernstig werd onderzocht wat strijdig is met artikel 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze stellingname evenwel geen afbreuk doet aan de reeds gedane vaststelling dat een eerder aan verzoekende partij ter kennis gebracht bevel uitvoerbaar blijft.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar haar medische problemen en derhalve meent dat bij tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending voorligt van de artikelen 2 en 3 van EVRM stelt de Raad vast dat hoewel deze gegevens reeds aanwezig waren op het ogenblik van de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2013 – er werd reeds op 6 maart 2013 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend – verzoekende partij het desondanks niet nodig achtte tegen dit bevel te ageren.

Ten overvloede dient de Raad trouwens vast te stellen dat uit het verzoekschrift blijkt dat een behandeling van verzoekende partij in Kosovo beschikbaar is doch dit slechts theoretisch is nu in

Kosovo voor medische hulp cash dient te worden betaald. De Raad wijst op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en waarin de principes worden herhaald die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Het Hof bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval (“a very exceptional case”), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Zij oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM heeft in haar rechtspraak voorts meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50).

Verzoekende partij maakt met haar betoog op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar Kosovo een schending zal opleveren van de artikelen 2 en 3 van het EVRM omwille van haar medische problemen.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij over het rechtens vereiste belang beschikt.

Voor zover de onderhavige vordering gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is deze derhalve onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing aangaande het inreisverbod

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.2.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij laat na betreffende het inreisverbod van drie jaar enig moeilijk ter herstellen nadeel naar voor te schuiven.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, meer bijzonder betreffende het luik aangaande het inreisverbod, haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Dienvolgens is niet voldaan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. In subsidiaire orde vraagt de verzoekende partij een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie.

Dienaangaande merkt de Raad op dat een prejudiciële vraagstelling onverenigbaar is met de voorwaarden van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zodat niet kan ingegaan worden op het verzoek van de verzoekende partij (RvS 30 juni 1999, nr. 81.491)

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend dertien door:

dhr. J.BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. DE BOCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. DE BOCK

J. BIEBAUT